Не знам как да започна писмото си. Нямам никакво обяснение за това, което ми се случва. Уж се имам за улегнал и стабилен мъж, на 43 години съм вече, а ето че не намирам отговор.
Бях на 17, когато Катя – по-голямата сестра на мой приятел, ме направи мъж. Стана неочаквано. Както си пиехме кафе на дивана в хола и чакахме брат й да се върне от тренировка, тя се приближи до мен и започна да ме гали. Ужасно се възбудих. Имах чувството, че ако не я имам веднага, ще се взривя. В същото време нямах представа нито как да го направя, нито какви са усещанията при полов акт. Само бях чувал от съучениците тогава, че е адски хубаво. А след като Катя започна да ме целува по врата и зад ушите, съвсем настръхнах.
Това нашето не беше любов. Беше нещо първично, животинско чукане, при това само веднъж, за което, слава Богу, успяхме да запазим тайна. Но ето, вече толкова години, аз не мога да го забравя. Нещо повече – спомням си всяко нейно докосване, всяко мое проникване. Като че ли беше вчера. И днес е така - като видя червенокоса красавица с телосложението на Катя, отново настръхвам от желание да я усетя. Няма да си кривя душата и да се правя на светец, ще си призная, че четири пъти съм се дънил и съм предавал съпругата си, която е невероятна жена. Другите не могат на малкия й пръст да се сложат. Но... фактът си е факт. Заприлича ли ми някоя жена на Катя, сдавам багажа. Ако може сексологът ви да ми отговори защо се получава така и има ли изход от тази моя заслепеност, ще съм му много благодарен.
Валери

Здравейте Валери,

Има нещо нявга казано и след това написано. И този изказ е от една много голяма и

дебела книга, нарича се Светото писание - Библията. С две части, първата - Старият Завет, а втората - Новият завет.

Та за тази древна част ми е днес думата. Та там има всичко, което е било. И не само това. И което ще бъде и което ще пребъде. Та затова от древни времена, та и до днес, хората са се допитвали и се допитват за всичко, което се е случило, случва се и ще се случва в живота им. Затова тази стара книга Библията се нарича още и Добрата стара книга. Добрата, защото в нея винаги има търсения отговор. Добрата, защото в нея има винаги и съветът за разрешаване на този или онзи наш сегашен житейски проблем. И е много мъдра, защото в нея е събран вековният житейски практически опит на целокупното ни човечество от всички краища на света. И не само това. Та там има още и притчи като как да живеем живота си днес. И като как да се любим и как да бъдем добри партньори един за друг в интимния си живот.
И точно поради това хайде да сторим една малка разходка по тези теми там!

Но, най-напред, защо винаги има – първи път? Ами защото нещо би следвало да се случи и макар това случване да е в нашия супер интимен живот. Ама да се случи. Защото това е първата стъпка. Както сега е прието да се казва - една малка човешка стъпка, но с велико значение за всеки човек, бил той мъж или жена. Там, в интимният им живот, там където те, мъжът и жената се срещат без дрехи и предразсъдъци. Срещат се, защото се искат и се желаят. Ама те се искат, но знаят ли как да го сторят? Знаят ли? Боя се, че не. Но въпреки това го правят. Първият път, разбира се, не е чак толкова успешно. Но си дават и възможността и за втори, че и трети път. И желаното се случва. И като се случи, както пееше онзи наш чаровник – Тодор Колев, ще излиза, ама преди това за Париж да получи виза, и там да види портрета на Мона Лиза.

Разбира се е, че е метафора. Но важното е да се види онзи безсмъртен шедьовър на Леонардо да Винчи, наречен портрет на Мона Лиза - Джокондата. Онзи безсмъртен шедьовър, дамата с най-загадъчната усмивка на света. Най-загадъчната усмивка на света, откакто свят светува. И точно в тази неразгадана и до ден днешен нейна усмивка се крие най-съкровеното. Защо живеем? Защо се обичаме до полуда? Защо се мразим пак също до полуда? Защо тогава, ненавиждаме и най-близките си? Най-близките си, които се мъчат да ни кажат, че това е само една картина и нищо повече!? Защо тогава искаме на всяка цена да сме най-първи в общуването с нея, с тази ужким картина! С тази, чийто образ, Мастерът Леонардо Да Винчи е увековечил, с четките си и с боите си. И не само с това, а с душата и сърцето си! Това не го забравяйте никога!

И какво има в тази безумно хубава нейна усмивка?! Какво? Ами усмивката на жена!

Безкрайно добрата жена. Безкрайно готова да разбере всичко, което се случва под това небе. И не само да разбере... А и да вдъхне вяра и най-вече сигурност.
И очите й. Ах, тези дълбоки очи. Те на пръв поглед не кореспондират с усмивката й. Но само на пръв поглед. Но говорят многозначително. И какво говорят: „Виж какво, скъпи. Знам, че се нуждаеш от мен. И ще ти помогна, бъди сигурен. Ала не се измъчвай повече. Аз съм тази... Аз съм тази... Аз съм твоят ангел хранител.... Аз затова съм тук – за да те спася. За да те спася, както от твоите опасения, така и от това „какво ще кажат хората"?! Не си заслужава да мислим за тях... мисли, скъпи, само за нас двамата... Които ще се обичаме, защото Господ иска това... не чуваш ли вече как бият камбаните за нашата любовна среща... не чуваш ли вече ?... Техният Божествен звън е звън за нашата предстояща любов... Не унивай, а се отпусни... Остави всичко на мен... остави всичко на мен и се отпусни... Защото аз съм твоя ангел хранител. Защото аз съм твоята любовна фея. И не виждаш ли - там зад мен, в картината, в която съм – онези тучни ливади. Там би следвало телата ни да се радват едно на друго. Там.... Има и река ... има и големи дървета. Скъпи, всичкото това е за нас. За да бъде нашата любов, нашето любене всред Природата- вълшебно и незабравимо....

И така – Мона Лиза ! Разберете, за всеки един от нас мъжете – в живота му има и една Мона Лиза. Тази, която за първи път ни учи на нашите първи стъпки в любенето. И няма лошо. Защото винаги би следвало да има първи път! Винаги! И блажени са тези от нас, които в зората на половия си живот са имали щастието до себе си да имат една такава фея на любовта – Мона Лиза! Сиреч – в тайнството на сексуалния ни живот тя да ни е помогнала да влезем в него с щастие. И винаги да бъдем в него, пак с щастие. Какво по-хубаво от това?!
Добре, ще кажете ама споменът остава! Прави сте! И това си е един наистина хубав спомен. Хубаво е, наистина ние да имаме много хубави спомени в живота си. Но, както и друг път съм казвал – човешкият ни живот е като река. Тази наша река върви – само напред. Не се връща назад. А ако спре, става блато! Разберете го!

Ама реката не се връща назад! Не се връща... Сиреч едни мъж, я срещне в живота си по-нататък момиче, като първата му Мона Лиза, я не! Тогава... Тогава той си решава. Защото сам не се живее. Защото онази моя Мона Лиза може никога да не се върне пак при мен. Защото!? ... Беше нещо хубаво... беше адски хубаво... не беше любов, а беше нещо първично... спомням си всяко докосване и всяко мое проникване... Е, и?! Е, и?! Сам пишете, че имате невероятна жена сега. И това е Вашата съпруга. Ами пишете сам, че вече сте я предавали... и то няколко пъти. Ама сам, пак казвате, че всъщност Вие сте я предавали, като сте търсили онази Ваша червенокоса „Мона Лиза"!... Да, ама червенокоса – в кавички. Е, наясно сте, че няма да я намерите точно същата. Точно същата - не... Тогава какво? Търсите червенокосата със същото телосложение.

Е, после какво? Да кажем, че попаднете на почти това, което търсите. После какво? Ама това, че вече сте сдали багажа, хич не говори добро за Вас. Тук няма оправдания. Тук има само отговорност! Запомнете – отговорност! Отдавна би следвало да пораснете... Отдавана. И това, защото всеки момент сте готов да пожертвате семейното щастие и най-вече Вашата съпруга. Вашата съпруга, на която другите, които малко или много са с рижава коса – на малкия й пръст не могат да и се хванат. И забележете – това го казвате Вие, а не аз.
Питате ме, има ли изход? Ами най-накрая пораснете и широко си отваряйте очите. И погледът Ви винаги да е към тази, която Ви е родила децата и която е стопанката на Вашия Дом. А иначе миналото си е минало... Това е!

И ето моята изненада за Вас за нашето довиждане днес. Някога – в моите 17 години имаше война. А ние бяхме един малък оркестър от гимназисти и свирихме песни, които бяха тогава на модния връх. Какво ли не – рок, туист, шейк, джърк. Но имаше и много блус. Блус, защото се танцуваше „чик ту чик", в една сладострастна прегръдка. И след такъв танц започваха много любови. Никога обаче, не ще забравя една балада. Една песен за войната. Изпята от вълшебния глас на Борис Годжунов. Когато я свирихме и пеехме – всички в салона плачеха. Плачеха и момичета, плачеха и момчета. Да, ама плачехме и ние - музикантите. Баладата се казваше МЕРИ.

Ето накратко историята за тази песен. Война – във Виетнам. Той е доброволец. Изпраща го жена му с невръстния му син в ръце. Той е морски пехотинец, от най-смелите мъже. В една засада той жертва живота си за да спаси своите приятели. Но Господ го запазва жив. Ала завинаги затваря очите му, той ослепява. И то безвъзвратно. Един ден този пехотинец е пред прага на собствения си дом. В парадна униформа, с много медали за храброст по нея. Но от двете му страни е подкрепян от двама свои бойни другари. Влизат. А там е Мери и неговият вече пораснал син. При неговия вид Мери плаче. Плаче и от радост и от нещастие. И тогава – слепият пехотинец сваля тъмните си очила. И там в тези сухи очни кухини, където би трябвало да бъдат очите, му извират сълзи! Аз щастлив съм, че завърнах се жив, през сълзи мълви той... И треперещите му пръсти прегръщат Мери и неговия вече пораснал син. Това е!

Сега Ви моля да ми простите, но по памет ще се опитам да възпроизведа текста на тази балада. На тази Божествена балада.

Щом войната започна
Аз, тръгнах като всички.
Изпрати ме МЕРИ
На ръце с малък син.
Всичко вече свърши
И в къщи се връщам аз.
Моя скъпа Мери
Ти ме чакаш с радост
Знам.

Пак така... пак така
До мен звучи
Гласът ти, МЕРИ
Пак така ти
Ти нежно... пак ме галиш МЕРИ

Аз щастлив съм
Щастлив съм
Че завръщам се жив.

Моля те, МЕРИ
Моля те!
Недей плачи!
Недей плачи!

Може би
Трябваше да ти пиша,
Да знаеш
Че завръщам се СЛЯП!
Какво чувам....
Не – не, ти плачеш.
Не - не – погледни какво правиш!
Колко бързо твоите сълзи
Преминаха в моите очи!
Недей, Мери!

Пак така... пак така
До мен звучи
Гласът ти Мери....
Ти нежно пак ме галиш Мери..

Къде е моят син?
Как изглежда Мери?
Казват, че прилича на мен
Какво не бих дал
За да мога синът си да видя.
Какво не бих дал....

Ела, ела момчето ми
Не се страхувай.
Не се страхувай.

Аз съм твоят татко!
Аз съм твоят татко!
Моля те, МЕРИ
Недей плачи.....

Пак така ...пак така...
Пак така ...пак така...
До мен звучи гласът ти МЕРИ
Пак така...!

{youtube}zJZJG2Z09LY{/youtube}

Е, драги ми господине, кое е по-хубаво!? Един горещ спомен по Мона. Или едно сегашно щастие с МЕРИ? Изборът обаче си е изцяло Ваш!

И накрая още една песен на Борис Гуджунов - Не си родена още ти, музика Александър Йосифов, текст Михаил Белчев, аранжимент Константин Драгнев.

{youtube}VXpyYCAoEhY{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт